

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΜΕΓΑΡΕΙΣ ΑΔΕΛΦΟΥΣ

Yaoundé 03/01/2011

Αγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί καί συμπολίτες τῆς Μαρτυροτόκου καί Ἁγιοτόκου πόλεως τῶν Μεγαρέων, χαίρετε ἐν τῷ Νηπιάσαντι Θεῷ ἡμῶν πάντοτε.

Εὐρισκόμενος στήν πρωτεύουσα τοῦ Καμερούν, Γιαουντέ, ἐπικοινωνῶ μ' αὐτήν τήν μικρή γραφή μαζί σας γιά νά σᾶς ἐκφράσω γιά μιά ἀκόμα φορά τήν εὐγνωμοσύνη τῆς Τοπικῆς μας Ἐκκλησίας γιά τήν συνεχῆ βοήθεια καί ὑποστήριξη πού ὅλοι σας, ἐδῶ καί μιά ἐξαετία παρέχετε στήν ταπεινή μας Ἱεραποστολική προσπάθεια στό Καμερούν καί τήν Κεντρική Ἀφρική.

Εἶναι γνωστό ὅτι, πρίν ἕξι χρόνια μέ τήν εὐλογία τοῦ σοφοῦ γέροντος Ποιμενάρχου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μεγάρων καί Σαλαμίνοσ κ.κ. Βαρθολομαίου ἐσυστήθη ὁ «**Ἐκκλησιαστικός Φιλανθρωπικός καί Ἱεραποστολικός Σύλλογος ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑ**» μέ σκοπό τήν παντοειδῆ ἐνίσχυση τοῦ σπουδαιοτάτου ἐκκλησιαστικοῦ κεφαλαίου, πού ὀνομάζεται Ὁρθόδοξη Ἱεραποστολή.

Ἀθόρυβα καί συστηματικά, χάρις στό ὑγιές ἐκκλησιαστικό φρόνημα, ζῆλο καί τήν ἀγάπη πολλῶν παραγόντων, Κληρικῶν, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καί Λαϊκῶν ἢ «**Ἱεραποστολική Συνοδοιπορία**» ἔχει ἀναδειχθεῖ σέ πραγματικό Κυρηναῖο τοῦ ταπεινοῦ Ἱεραποστολικοῦ μας ἔργου καί σέ καθοριστικό ρυθμιστικό παράγοντα τῆς συντηρήσεως καί προαγωγῆς τοῦ προϋπάρχοντος ἔργου.

Βέβαια ὁ πρωταρχικός σκοπός κάθε Ἱεραποστολῆς εἶναι ἡ μετάδοσις τοῦ Χαροποιοῦ Ἀγγέλματος τῆς Σαρκώσεως καὶ Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὴν πορεία μας στὰ κράτη, ὅπου, συμφέροντα σκοτεινά καὶ ἀπροσδιόριστα στὸν ἀπλό ἄνθρωπο, καθόρισαν νὰ ἐπικρατοῦν δύσκολες συνθήκες ζωῆς, συναντοῦμε μιά ἀνθρωπότητα « **πληγωμένη καὶ ἡμιθανῆ τυγχάνουσα**» καὶ ἔχουμε ἱερόν χρέος καὶ Κυριακὴ ἐντολή νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμα τοῦ «**Καλοῦ Σαμαρείτου**» μέ ὅτι, προσωπικό κόπο, πόνος καὶ θυσία ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ στάσις ζωῆς. Σ' αὐτὸν τὸν τομέα καταναλώνουμε ἓνα μεγᾶλο μέρος τῆς καθημερινῆς μας ζωῆς, καὶ πρόκειται:

- γιὰ ἀγορὰ φαρμάκων σέ ἀσθενεῖς
- γιὰ οἰκονομικά βοηθήματα σέ πάμπτωχους ἀδελφούς μας
- γιὰ ὀργάνωση συσσιτίων σέ ἔκτακτες περιστάσεις
- γιὰ διανομὴ τροφίμων καὶ ρουχισμοῦ τὴν περίοδο τῶν βροχῶν
- γιὰ ἐπισκέψεις σέ ἰδρύματα καὶ νοσοκομεῖα
- γιὰ ἐνίσχυση τῶν λεπρῶν
- γιὰ ἀνοιγμα πηγαδιῶν σέ προβληματικές περιοχές
- γιὰ ὀργάνωση ἀγροτικῶν ἰατρειῶν καὶ συνεχῆ τροφοδότηση μέ φάρμακα τὰ ὅποια παρέχονται δωρεάν
- γιὰ οἰκονομικὴ ἐνίσχυση σπουδαστῶν
- γιὰ κατασκευὴ σχολείων, ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη
- γιὰ ὀργάνωση νέων ἐκκλησιαστικῶν κοινοτήτων
- γιὰ κατηχητικὲς ἐκδόσεις, ἐκεῖ ὅπου κάθε ἔννοια βιβλίου εἶναι ἀπρόσιτη καὶ ἀνέφικτη

- γιά ύλική καί πνευματική συμπαράσταση κρατουμένων καί τῶν παιδιῶν τους, πού ἔχουν γεννηθεῖ στίς φυλακές καί παραμένουν μαζί τους
- γιά μέριμνα καί βοήθεια τῶν ὀρφανῶν...

καί τόσα ἄλλα καθημερινά καί ἔκτακτα, πού πλουσιοπάροχα μᾶς παρέχει ἡ Ἀφρικανική πραγματικότητα δοκιμάζοντας πολλές φορές τίς φυσικές μας ἀντοχές καί τή σταθερότητα τῆς πίστεώς μας...

Ἀπό διάφορα ντοκυμαντέρ θά ἔχετε τουλάχιστον ἀποκομίσει ὅτι στήν Ἀφρική τίποτα δέν εἶναι εὐκολο ἢ αὐτονόητο καί ἡ πιό μικρή περίπτωση ἔχει τεράστια δυσκολία...

Αὐτά τά Χριστούγεννα τελείωσε ἕνας κύκλος κατηχήσεως καί την προπαραμονή τῆς ἐορτῆς μέσα σέ ἕνα κλίμα προσευχῆς καί κατανύξεως βαπτίσαμε κάποια νέα μέλη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Κοινοτήτων μας...

Μαζί τους ἐορτάσαμε τά Χριστούγεννα σφυγμομετρῶντας τούς χτύπους τῆς καρδιάς των, ὅταν ἔψαλαν μαζί μας τό: *«ὄσοι εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε , Χριστόν ἐνεδύσασθε, Ἀλληλούϊα»*, τό *«Ἡ Παρθένος σήμερον τόν Ὑπερούσιον τίκτει καί ἡ γῆ τό σπήλαιον τῷ ἀπροσίτῳ προσάγει...»* , ὅταν γιά πρώτη φορά προσέγγιζαν τό Κοινόν Ποτήριον τῆς Θυσίας τοῦ Κυρίου μας.. *«Μετά φόβου Θεοῦ, Πίστεως καί ἀγάπης...»* καί συσσωματώνονταν μαζί μας στήν ὄρατή φανέρωση τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ...

Μαζί τους ἀποφασίσαμε τήν ἡμέρα τῶν Χριστουγέννων νά συνεχίσουμε τήν ἔμπρακτη Κατήχησή τους καί προετοιμάσαμε τά ἀπαραίτητα δῶρα γιά τήν επίσκεψή μας στό Νοσοκομεῖο τῶν Φυματικῶν καί στό Ψυχιατρεῖο...

Φθάσαμε σέ ἕναν τεράστιο χῶρο πού ἔχει κατανεμηθεῖ μέ τέτοιο τρόπο, ὥστε νά ξεχωρίζει τά διάφορα στάδια τῆς ἀσθενείας ...

Μην σκεφθεῖ κάποιος ὅτι, πρόκειται περὶ τοῦ γνωστοῦ πολυορόφου τύπου Νοσοκομείου πού συναντᾶμε στὴν πατρίδα μας ἢ σέ κάθε πρωτοκοσμική χῶρα...

Εἶναι ἀπλᾶ κτίρια- αἴθουσες γιὰ τούς ἀσθενεῖς μέ ξεχωριστοὺς χώρους, ὅπου μποροῦν νά πλένονται καί ἄλλους, ὅπου μποροῦν νά προετοιμάζουν τὴν καθημερινή τους τροφή... σύμφωνα μέ τίς διατροφικές συνήθειες κάθε φυλῆς... Φυσικά στοὺς ἀσθενεῖς ἐπαφίεται καί ἡ καθαριότητα ὅλων αὐτῶν τῶν χῶρων μέ τὰ εὐνόητα ἀποτελέσματα ὄρατά καί ὀσμιζόμενα...

Συναντήσαμε μιά ομάδα ἀσθενῶν ἔξω ἀπό τούς θαλάμους νά προσπαθεῖ νά ἐπωφεληθεῖ τὸν ἥλιο καί τὴ ζέστη τῆς ἡμέρας...

Τούς χαιρετίσαμε λέγοντας ὅτι: *«Εἴμαστε ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καί ἀποφασίσαμε σήμερα νά ἔλθουμε νά μοιραστοῦμε μαζί σας τὴν χαρὰ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων, μιά καί ὅλος ὁ κόσμος ἐορτάζει ... νά μην νοιώσετε ὅτι ὅλοι σᾶς ξέχασαν ...».*

Τὰ παιδιά ἄρχισαν νά ψάλλουν Χριστουγεννιάτικους ὕμνους καί μπήκαμε στοὺς θαλάμους, ὅπου ἄλλοι ἀσθενεῖς καταβεβλημένοι ἀπὸ τὴν ἀσθένειά τους περίμεναν τὴν ἀνάπαυση τοῦ σώματος σάν γιατρικό...

Στιγμές δύσκολες, στιγμές ὅπου δέν ἔχεις νά πεῖς τίποτε ἄλλο ἀπὸ ἓνα βαθύ: *«Κύριε ἐλέησον τὸν κόσμο σου καί τὸν κόσμο μας τὸν τόσο παράξενο καί δύσκολο...»*

Μᾶς εὐχαριστοῦσαν γιὰ τὴν παρουσία καί τὰ δῶρα μας ... χεῖλη πού ἴσα πού ψιθύριζαν... καί μάτια ἀτελείωτα πού εὐγνωμονοῦσαν σιωπηλά ...μέ μιά ἀπέραντη καρτερία...

«Κάντε ὑπομονή ... θά προσευχόμαστε γιὰ σᾶς... αὐτό ἤλθαμε νά σᾶς ποῦμε σήμερα ... κοντά μας εἶναι καί ὅσοι προσέφεραν αὐτά τὰ δῶρα καί προσεύχονται γιὰ σᾶς...»

Εικόνες πού δύσκολα θά ξεχαστοῦν ... εἰκόνες πού σοῦ χαράζουν τήν ὑπαρξή σου γιά πάντα... εἰκόνες πού δύσκολα ἕνας φωτογραφικός φακός θά μπορέσει νά μεταφέρει ἀκριβῶς...

Τελειώσαμε μετά ἀπό μιά ὥρα καί ἀφοῦ βεβαιωθήκαμε ὅτι δέν εἴχαμε ξεχάσει κανένα μέρος τοῦ ἀπέραντου αὐτοῦ λαβυρίνθου, κατευθυνθήκαμε πρὸς τόν παρακείμενο νοσοκομειακό οἰκισμό τοῦ Ψυχιατρείου...

Δέν θά ἤθελα νά πῶ τίποτα, παρά νά σταθῶ σέ κάποιους ἐγκαταλελειμένους ἀσθενεῖς ... καί σέ κάποιους γονεῖς, πού εἴχαν ἐπισκεφθεῖ τά παιδιά τους καί παρέμεναν μέ καρτερία κοντά τους καί ὅταν μᾶς εἶδαν πέσανε στά πόδια μας παρακαλώντας νά προσευχηθοῦμε ...

Κατά τήν ἀναχώρησή μας τά συναισθήματα ἦταν ἀνάμικτα... πόνος, λύπη... ὀργή... ἢ χαρά τῆς ἐλάχιστης βοήθειας μας; Ὅλα μαζί καί καθένα ξεχωριστά μᾶς ἐπέβαλαν μιά βαριά σιωπή, πού τήν διέκοψε ἡ ἐρώτηση -παρατήρηση τοῦ Διακόνου Jean: **«Εἶδατε ὅτι, ὅσα εἴχαμε προετοιμάσει, χωρίς νά γνωρίζουμε τόν ἀριθμό τῶν ἀσθενῶν, ἦταν ἀκριβῶς ὅσοι καί οἱ ἀσθενεῖς καί δέν περίσσεψε τίποτα;» ...**

Αὐτή τήν ἐμπειρία θέλησα νά μοιρασθῶ μαζί σας μέσα ἀπό αὐτήν τήν μικρή γραφή, σάν ἕνα μεγάλο εὐχαριστῶ γιά τήν γενναιότητα τῆς φιλανθρωπίας Σας, ἢ ὅποια ἂν καί μέσα ἀπό τίς δύσκολες οἰκονομικές συνθήκες τῆς πατρίδος μας δέν ξεχνᾶ ποτέ καί ὅσους πάσχουν στίς «γειτονιές τοῦ κόσμου τούτου» ...

Ἡ ἀγάπη καί οἱ εὐχαριστίες ὅλων μας μετά πάντων υμῶν ἀδελφοί...

Ὁ Κύριος μεθ' υμῶν.

ὁ Καμερόν Γρηγόριος